

„Je weet dat ik dokter bij de Marine ben geweest,” zoo begon hij een weinig stootend. „Na een paar korte reizen naar de West zou de „Albatros” zijn grooten tocht ondernemen. Ik was met hart en ziel zeeman en dokter, maar voor alles pretmaker; ik had een vurig karakter of liever ik had geen karakter slechts hevige neigingen, als ik iets wilde dan kon ik geen tegenpraak lijden, geen tegenstand en het kostte mij de grootste moeite mij te onderwerpen aan de tucht aan boord. Je vader, Rose, was mijn kommandant. Ik achtte hem hoog, maar voelde mij juist daardoor nooit tegenover hem op mijn gemak. Hij was buitengewoon streng tegen mij. „Een dokter moet een serieus man zijn, geen windbuil,” zeide hij steeds, „hoe kan men aan een wildzang het leven van honderd menschen toevertrouwen?” en hij deed alles wat hij kon om mij tot kalmte en bedaardheid neer te zetten. Dikwijls ergerde het mij bovenmate, vooral omdat hij steeds gelijk had, en een paar keer maakte hij zelfs van zijn macht gebruik om mij arrest te geven. Ik voelde behoefte hem altijd tegen te spreken en dit gaf tot allerlei botsingen aanleiding. Ik was zoo onverstandig.”

Rose Marie glimlachte.

„Wat is er, Rose?”

„Niets oom, ik kan me niet voorstellen u en onverstandig.”

„Hoor dan verder!”

Hij stond op en ging de kamer op en neer, heftig bewogen. Het was of elk woord hem uit de keel werd gewrongen. Zijn geheele lichaam sidderde.

„Wij ankerden aan de Kaap en ik ging bijna dagelijks aan wal. Ik had dolle pret en ik werd verliefd; hierin was ik ook zooals in alles, opgewonden, razend, gloeiend, ik ontzag niets. Ik had de schotsche Miss beloofd 's avonds met haar uit te gaan, maar aan boord gekomen liet de kommandant mij roepen en beval mij kortaf, zooals hij gewoon was, dien nacht aan boord te blijven, er waren zieken, hij zelf voelde zich onwel en hij verkoos niet dat ik mijn tijd verloor aan een . . . en hij noemde een minder vleierend woord.”

Dr. Adrichem bleef voor het raam staan, zijn borst ging heftig op en neer, zijn handen die hij op den rug hield, sloten zich krampachtig samen.

Rose Marie glimlachte niet meer; zij voelde het koude zweet op haar voorhoofd parelen, haar keel scheen toegeschroefd, haar tong verlamd, zij moest onbewegelijk blijven zitten of zij wilde of niet.

De dokter kwam terug, hij nam zijn plaats weer in, drukte de hand op zijn voorhoofd en zijn oogen, toen vervolgde hij half fluisterend:

„Ik was teleurgesteld, boos, maar wat kon ik doen? Ik moest gehoorzamen. Bevend van woede wilde ik heengaan; de kommandant riep me terug: „Ik ben ook een patient, behandel mij!” zeide hij nu half schertsend. Ik deed hem onwillig de gewone vragen. „Je moet mij niet vergiftigen,” voegde hij er nog lachend bij toen ik verklaarde, dat zijn zenuwen alleen wat geschokt waren en ik hem een kalmeerend drankje zou gereed maken; ik was te boos om te antwoorden maar onderweg bedacht ik iets. Ik zou onmogelijk dezen avond aan boord kunnen doorbrengen, wetende hoe Edith mij wachtte.